

The Morning Glory

เกียรติศักดิ์ ม่วงมิตร

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา สถาบันที่มีการเรียนการสอนวิชาการดนตรีในระดับอุดมศึกษาแห่งแรกของประเทศไทย ซึ่งได้สร้างนักดนตรี นักวิชาการดนตรี และครูดนตรีที่มีชื่อเสียงจำนวนมากมาย

ภายในมหาวิทยาลัยมีการรวมกลุ่มตั้งเป็นวงดนตรีมากมาย มีการจัดประกวดและจัดลำดับความสามารถของวงดนตรีกันเอง

The Morning Glory เป็นหนึ่งวงดนตรีในนั้น

สมาชิกในวง ๔ ใน ๕ คน เรียนดนตรีอยู่ในโปรแกรมดนตรีสากล คณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ ๓ ยกเว้นมือเบสของวงซึ่งแม้จะเรียนอยู่ปีเดียวกันแต่ก็ต่างคณะ ประกอบไปด้วย จิ้ง - พงศักรณ ธนภัทร์ มงคล ร้องนำ, เจ้ - ภูมिवิวัฒน์ ศรีวิวัฒน์ กีตาร์, โน้ต - คุณานนต์ จินะราช กีตาร์, ไนท์ - ภาณุวัฒน์ จำนง กลอง และ ปอน - เกษม วงษ์สกุล กีตาร์เบส

แม้ว่าการรวมตัวจะเพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนัก แต่สมาชิกในวงต่างก็คุ้นหน้าคุ้นตาและคุ้นเคยกันมาก่อน ด้วยเรียนอยู่ในคณะเดียวกัน และมีบางรายวิชาที่ต้องลงเรียนด้วยกัน เจ้ - ภูมिवิวัฒน์ ศรีวิวัฒน์ มือกีตาร์ของวง เล่าว่า

“เริ่มรู้จัก สนทนากันตอนปีแรก เริ่มฟอร์มทีมมาตั้งแ่ตอนนั้น มีเวลา มารวมตัวกันเล่น นิดซ้อมกันตามปกติ ประค้ำเพื่อน เล่นทำ ๆ สนุก ๆ...”

สมาชิกแรกเริ่มของวงหลัก ๆ จะมีอยู่สามคน คือ เจ้ - ภูมिवิวัฒน์ ศรีวิวัฒน์, โน้ต - คุณานนต์ จินะราช และไนท์ - ภาณุวัฒน์ จำนง

การรวมตัวเป็นวงเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นเมื่อ **“โครงการดนตรี กวีดีตา เพื่อการเรียนรู้สู่ปัญญา”** ซึ่งในช่วงนั้น จิ้ง - พงศักรณ ธนภัทร์มงคล ทราบข่าวการประชาสัมพันธ์และมีความสนใจที่จะเข้าร่วมโครงการ ซึ่งได้พูดคุยกับเจ้ - ภูมिवิวัฒน์ ศรีวิวัฒน์ ในวันหนึ่ง ภูมिवิวัฒน์ เล่าว่า

“ก่อนหน้านั้นผมเป็นเพื่อนจิ้ง แ่ไม่ค่อยสนิทสนมกัน แ่จิ้งเขาชอบผมเวลาเล่นกีตาร์ เขาบอกว่าผมเล่นดี รั้วผมเองก็เคยเห็นเขาร้องเพลง เป็นคนร้องเพลงดี เคยไปนั่งดูจิ้งร้องเพลงที่เขาเล่นกลางวัน บางคราวก็ขึ้นไปเล่นแ่ด้วยไป ๆ มา ๆ ก็สนิทกัน...”

...วันนั้นจิ้งเล่าว่า มีโครงการนี้มา น่าสนใจ ได้ทำเพลงของตัวเองด้วย เขาคุยกับผม ผมเองก็อยากทำเพลงของตัวเองบ้าง เขาบอกว่ามันมันด้วยถ้าเราทำได้เข้ารอบ ผมก็สนใจ แ่แล้ว ช่วงนั้นผมก็ไม่มีอะไรทำ วงก็ไม่ได้ทำอะไร...”

ภูมिवิวัฒน์ สนใจอย่างยิ่งที่จะเข้าร่วมโครงการฯ จึงได้ชวน จิ้ง - พงศักรณ ธนภัทร์มงคล มาร่วมวง **The Morning Glory** ด้วย ซึ่งต่อมาพงศักรณก็ได้ชักชวนปอน - เกษม วงษ์สกุล มือเบสเข้ามาร่วมเป็นสมาชิกวงอีกคนหนึ่งด้วย

หลังจากสมาชิกสองคนล่าสุดเข้ามาเป็นสมาชิกวง The Morning Glory แล้ว การเดินทางเพื่อสมัครเข้าร่วมโครงการ ก็เริ่มต้นขึ้น ผู้ที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการติดต่อประสานงาน และนัดหมายรวมวงเพื่อทำงานร่วมกันคือ เจ้ง - ภูมิวิวัฒน์ ศรีวิวัฒน์

เจ้ง - ภูมิวิวัฒน์ ศรีวิวัฒน์ เริ่มเล่นดนตรีไม่นานนักก่อนสมัครเข้าเรียนดนตรีที่มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาตามคำแนะนำของพี่ชาย

เขาจบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน จากนั้นก็หยุดเรียนไป ๒ ปี

ด้วยเป็นคนที่ชอบฟังเพลง ซึ่งโดยมากแล้วจะฟังเพลงสากลตามพี่ชาย และได้ซึมซับการฟังเพลงแบบที่พี่ชายชื่นชอบมาตั้งแต่เด็ก เพลงบลูคือแนวเพลงที่ชื่นชอบเป็นพิเศษ

ในระหว่างที่เขาหยุดเรียนหลังจากจบ ม.๖ เขาเห็นเพื่อนพี่ชายเล่นกีตาร์ จึงขอลองเล่นและได้เริ่มฝึกเล่นกีตาร์อย่างจริงจังตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา กระทั่งค้นพบตัวเองว่าการเอาดีทางด้านดนตรีโดยเฉพาะการเล่นกีตาร์คือคำตอบของเขาที่จะก้าวเดินต่อไป เขาบอกว่า

“พอเริ่มเล่นเป็นแล้ว ก็อยากเล่นเป็นมากกว่านี้...”

พี่ชายซึ่งเห็นพัฒนาการและความสนใจของน้องชาย จึงได้ให้คำแนะนำ ภูมิวิวัฒน์ เล่าว่า

“พี่ชายบอกว่า ถ้าจะเรียนดนตรี มีอยู่ไม่กี่ที่ที่รอนด์แล้วก็ได้ด้วย คือมีที่มณฑล ที่สโกลาร์ แล้วที่บ้านร่มแดง พอคิดว่าบ้านอยู่แถวรามเวียงนิลุ ก็เลยตัดริ้นใจว่าจะเรียนที่บ้านร่มแดงเพราะว่าอยู่ใกล้บ้าน...”

เมื่อตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะเข้าเรียนดนตรีที่มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ภูมิวิวัฒน์ จึงทุ่มเทการฝึกซ้อมกีตาร์อย่างหนัก ด้วยพื้นฐานการเล่นกีตาร์ของเขามีไม่มาก และเพิ่มมาเริ่มเล่นได้ไม่นาน นอกจากนั้นยังต้องเตรียมการต่าง ๆ สำหรับการสอบ

“เตรียมตัวเยอะนะครับ นลายเรื่องครบอย่างเช่นต้องเล่นเพลงอย่างไร ต้องทำอะไรบ้าง ต้องเตรียมรอบ บางทีก่อนเข้ารอบก็ไปถามรุ่นพี่บ้าง...”

ความพยายามของเขาเป็นผลเมื่อเขาได้เข้าเรียนต่อในสถาบันที่ตั้งใจไว้ แต่อย่างไรก็ตามฝีมือทางดนตรีของเขาก็นับว่ายังจำกัด ต่างจากเพื่อน ๆ ที่เรียนด้วยกัน เพราะเหตุนี้ในครึ่งปีแรกเขาจึงหมกมุ่นอยู่กับการฝึกหัดและซ้อมอย่างหนัก กระทั่งทักษะฝีมือพัฒนาขึ้นในเทอมถัดมา

“...บางคนเล่นมานานแล้วครับ บางคนเก่งมาก ๆ ครับ แต่อย่างผมเนี่ย ผมเข้าไปปีแรก ผมไม่ค่อยเก่ง ผมมาเล่นเป็นจริง ๆ ตอนอยู่ปีหนึ่งเทอมสอง...”

หลังจากฝีมือของเขาเริ่มเข้าขั้น ก็ได้ร่วมกับเพื่อนตั้งวงดนตรีกันภายในมหาวิทยาลัย ตามธรรมเนียมปฏิบัติของสถาบันนี้

ภูมิวิวัฒน์ มิได้เล่นดนตรีตอนกลางคืน ดังเช่นเพื่อน ๆ ของเขาจำนวนมาก เขาให้เหตุผลว่า เขาไม่มีความจำเป็นทางการเงินดังเช่นเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ แต่แม้ว่าจะมิได้เล่นเขาก็มักจะหาเวลาออกไปนั่งฟังและชื่นชมการเล่นดนตรีของเพื่อน ๆ และในบางคราวก็ร่วมแจมเล่นดนตรีบนเวทีนั้นด้วย

ในขณะที่ “โครงการดนตรี กวีดีตา เพื่อการเรียนรู้สู่ปัญญา” เปิดตัวและรับสมัครวงดนตรีเข้าร่วมโครงการฯ นั้น ก็มีเวทีประกวดอีกแห่งหนึ่งในเวลาไล่เรี่ยกัน ซึ่งในที่สุดแล้ว The Morning Glory ก็เลือกเข้าร่วมโครงการ โดยมีเป้าหมายที่จะมีอัลบั้มเป็นของตัวเอง

ภูมิจิววัฒน์ ผู้เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลัก เล่าว่า

“ช่วงนั้นคือมีพื้นที่ประกวดที่อื่นด้วย แต่ผมเป็นคนบอกเขาเองว่าผมไม่สนใจ คือผมมักจะบอกเพื่อน ๆ ในวงเสมอว่า เวลาผมไปประกวดหรือเล่นที่โน่นนี่ ผมไม่อยากได้เงิน แต่บางทีเพื่อน ๆ เขาต้องการผมก็เข้าใจ แต่ส่วนรายได้สุดท้ายคือผมอยากมีผลงานเป็นของตัวเอง อยากทำในสิ่งที่เราภูมิใจ...”

การสมัครเข้าร่วมโครงการฯ ของแต่ละวงดนตรีนั้น ผู้สมัครจะต้องส่ง DEMO เพลงที่วงตนเองเล่นเพื่อรับการคัดเลือก เพลงที่จัดส่งนั้นถือเป็นอิสระ จะเป็นเพลงที่เรียบเรียงดนตรีขึ้นมาใหม่ทุกแนวเพลง หรือ เพลงแต่งขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้จะต้องมีเนื้อหาที่ทางวงคิดว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสุขภาวะทางปัญญา ซึ่งในขณะนั้น The Morning Glory ยังไม่มีเพลงของตนเอง จึงได้เลือกและนำเพลง **“ทะเลใจ”** ของวง **“คาราบาว”** มาเรียบเรียงดนตรีเสียใหม่แล้วส่งไปทำการคัดเลือก

ภูมิจิววัฒน์ และเพื่อน ๆ ในวง ให้ความสนใจเป็นอย่างดีกับการทำเดโมเพลงเข้ารับการคัดเลือกตัวเขาเองลงทุนค่าใช้จ่ายเพื่อการจัดทำเกือบหมื่นบาท เขาเล่าว่า

“ตอนที่ผมทำ DEMO ส่งเข้าไปสมัคร ผมทำเพลงทะเลใจของคาราบาว มาทำเป็น Modern น้อย ลงทุนไปค่อนข้างเยอะครับ ใช้น้องอัดแบบดีมาหลาย ลงทุนไปเกือบหมื่นบาท เพราะค่าอัดคือนั่งกันหลายพันบาท ค่ามิคซีริ่งอีกครึ่งพัน พวกเราตั้งใจทำงานกันมาก และก็มี ความคาดหวังสูงด้วย...”

ความสำเร็จเบื้องต้นของวงปรากฏขึ้นหลังจากส่ง DEMO เข้าไปสมัครไม่นานนัก เมื่อได้รับการตอบรับว่าผ่านการคัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการฯ ภูมิจิววัฒน์ สะท้อนว่า

“พอรู้ว่าเข้ารอบ ดีใจมาก คิดในใจว่าได้ทำมาแล้ว ได้ทำอัลบั้มของตัวเองแล้ว...”

เวลาชั่วโมงเดียว จับเราไปอยู่กับกลุ่มอื่น กับใครก็ไม่รู้ ไม่รู้จัก ให้เราเล่นดนตรีวงเดียวกัน แล้วช่วยกันทำเพลงออกมาเพลงหนึ่ง ให้ดอนเชษฐ์เรามาเกี่ยวกับเรื่องป่าไม้

ภูมิจิววัฒน์ เล่าถึงบรรยากาศช่วงหนึ่งขณะที่เขาและเพื่อน ๆ ในวงไปเข้าค่ายฯ กับทางโครงการฯ ที่เขาใหญ่ ซึ่งเป็นการเข้าค่ายครั้งแรก

กิจกรรมดังกล่าวเป็นการคละกลุ่มรวมเป็นวงดนตรีเฉพาะกิจ ที่ให้แต่ละคนจากแต่ละวงได้รู้จัก และทำงานแต่งเพลงร่วมกันกับเพื่อนใหม่ตามโจทย์ที่วิทยากรกำหนดให้ ภายใต้อาณัติที่กำหนดหนึ่งชั่วโมง ภูมิจิววัฒน์ สะท้อนว่า

“เขาแบ่งกลุ่มมีนม กลุ่มละ ๕ คน แล้วก็นัดช่วยกันทำเพลง มีเวลานัดแค่ชั่วโมงเดียวเอง เร็วแล้วก็นัดออกไปเล่นโซเชียล ตอนนั้นผมคิดในใจว่า บ้านหรือเปลวไฟนี้เขียนเพลงชั่วโมงเดียว แต่พอเวลาผ่านไปทุกคนก็ทำได้ แต่ผมก็ออกมาได้ไม่ดีทำไรรอกครับ...”

ภูมิจิตต์ บอกว่า สิ่งที่ได้จากกิจกรรม มีเพลงที่ได้ แต่เป็นการปรึกษากัน การทำงานร่วมกัน การยอมรับฟังคนอื่น รวมทั้งการได้เรียนรู้จากคำวิจารณ์ของผู้เชี่ยวชาญที่ถูกเชิญมาเป็นวิทยากร

กิจกรรมในค่าย ครั้งแรกนั้นนอกจากจะเป็นจุดเริ่มต้นในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดโครงการ ต้องการขับเคลื่อน

“เขาก็รอนเกี่ยวกับเรื่องเขียนเพลง แนวคิดทำยังไงถึงจะได้เพลงที่ออกมาสร้างสรรค์สังคม เขาอธิบายว่าทุกวันนี้วงการเพลงเรามีแต่เรื่องเดิม ๆ และผมก็นั่งด้วยนะครับ วงการเพลงไทยเรามีเป็นเรื่องราวหรือเรื่องเล่าที่มันน่าสนใจ อีกรุ่นหนึ่งคือเรื่องอุดมการณ์มันจะต่างกันมาก จนมันทำให้วงการเพลงไทยทุกวันนี้มันแย่...”

นอกจากนั้นก็ยังเน้นสร้างความสัมพันธ์ที่ดีให้กับสมาชิกนักดนตรีจากแต่ละวง ให้มีความรู้สึกเป็นเพื่อน มีมิตรภาพและมิตรจิตที่ดีต่อกัน

“ธรรมดาผมจะไม่ค่อยมีเพื่อน ผมไม่ค่อยชอบคุยอะไรกับใครทำไร ถ้าแบบไม่รู้จักรับหรือแม้กระทั่งแบบอะไรก็แล้วแต่ ผมชอบคุยกับคนที่ผมอยากคุย แต่ไปไหนได้เพื่อนเยอะครับ ทั้ง ๆ ที่ในโครงการจะมีการประกวด แต่เราก็ไม่รู้จักรู้ว่าการประกวดเป็นการแข่งขันเลย...”

หลังจากกลับจากค่าย ที่เขาใหญ่ วงดนตรีแต่ละวงถูกมอบหมายให้แต่งเพลงวงละหนึ่งเพลง สำหรับการเข้าค่าย ในครั้งที่สอง ซึ่งจัดขึ้นในโรงแรม ย่านสะพานควาย กรุงเทพฯ

ในระยะนั้นสมาชิกวงแยกย้ายกันกลับบ้าน เหลืออยู่เพียง จิ้ง-พงศ์ภรณ์ ธนภัทร์มงคล และ เจง-ภูมิจิตต์ ศรีวิวัฒน์ ความจำเป็นที่จะต้องทำเพลงเพื่อเตรียมไปเข้าค่าย ครั้งที่สอง ทั้งคู่จึงได้หุ่เมแต่งเพลงขึ้น ซึ่งในระยะเริ่มต้น ภูมิจิตต์ ทำงานเพียงคนเดียว เขาเล่าว่า

“มีช่วงหนึ่งที่ผมทำคนเดียว เพื่อนกลับบ้าน ยังจำความรู้สึกได้ ตอนนั้นเครียดมาก ๆ พอผมเริ่มแต่งได้บ้างก็ส่งให้จิ้งฟัง เราจะร่วมงานผ่านกันทางอินเทอร์เน็ตตลอด ผมนั่งทำงานอยู่ที่บ้าน อัดคอร์ดเรื่งก็ SKYPE คุยกัน เราก็จะคุยกันว่าเฮ้ยเอาอย่างนี้ในม เออแล้ว จากนั้นจิ้งก็จะทำเนื้อเพลง แล้วก็กลับมาดูอีกที ใช้เวลานานเป็นอาทิตย์เลยกว่าจะได้เพลงนี้มา แต่คอร์ดบ้าน ๆ คอร์ดนิ่ง ๆ แต่ผมกลับมองมันหลายอาทิตย์มาก ตอนนั้นผมคิดเยอะ...”

ราวหนึ่งเดือนหลังจากค่าย แรก เพลงที่ทั้งสองคนช่วยกันแต่งก็ถูกนำเสนอในค่าย ครั้งที่สอง ภูมิจิตต์ เล่าว่า

“ฮู้ต่อนต่ำขบเลย เขียนอะไรมาไม่รู้เรื่อง พวกอาจารย์ พี่เป่า เขาก็แนะนำเราให้ตรงนี้ นะ ก็อย่างนั้นนะ วันคำแนะนำต่าง ๆ ...”

นอกจากการให้นำเสนอบทเพลงของแต่ละวงรวมทั้งการวิจารณ์เพลงของวิทยากรที่เชิญมาแล้ว ในค่ายฯ ยังมีการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับดนตรีอย่างเข้มข้น

“ผมประทับใจจริง ๆ เรื่องความรู้ มีอาจารย์เก่ง ๆ แต่ละด้านมาคอน คอนกันจริง ๆ จัง ๆ ทั้งเรื่องการแต่งเพลง เรื่องเทคนิคการเล่นเครื่องดนตรีแต่ละอย่าง มาคุย แลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน แล้วก็คุยเรื่องที่เรายากๆ ตอบในสิ่งที่เรายากๆ เรียนกันทั้งวันเลย...”

สำหรับ ภูมิวิวัฒน์ แล้ว นอกจากการเรียนรู้ในกระบวนการฝึกอบรมแล้ว เขายังมีโอกาสได้นั่งคุยนอกรอบกับวิทยากรคนหนึ่งของค่ายฯ ซึ่งก็ได้จุดประกายและสร้างแรงบันดาลใจให้กับเขาไม่น้อย

“คือผมโชคดีมาก ค่ะวันนั้นเป็นคืนที่นำมายา/เหล้ามายา/เบียร์ งานนำโรง/รมมีร้าน กว๊ายเดี่ยวที่หายได้รู้ๆ ผมไปนั่งกินตอนกลางคืน แล้วเจอพี่เป่าหนังอยู่กับกลุ่ม ก็เลยได้นั่งคุยกับผม คุยกันนานมาก เขาคอนผมจนหลายเรื่อง ไม่ได้คอนเกี่ยวกับเรื่องเพลงอย่างเดียว เวลาเกี่ยวกับชีวิตเขา หนีฟัง ทำให้นผมคิดอะไรได้นานหลายอย่าง คนคนนั้นมองอะไรกว้างมาก เป็นประโยชน์มาก ๆ เวลาที่เรามานั่งเขียนเพลง...”

ภารกิจของแต่ละวงหลังจากผ่านการเข้าค่ายฯ ทั้งสองครั้งจากโครงการแล้ว คือการทำอัลบั้มของวง ทั้งนี้กำหนดขั้นต่ำจำนวน ๕ เพลง และต้องเป็นเพลงที่สะท้อนสุขภาวะทางปัญญา

“การแต่งเพลงจะมากกว่านำเพลงก็ได้ แต่เขามีโจทย์มาว่าต้องเกี่ยวกับเรื่องสร้างสรรค์สังคม เราทำ แล้วพอจบจากค่ายฯ ก็ร้องไปแล้ว เรารู้สึกว่าเราทำงานกันเป็นแล้ว เราเริ่มแบ่งงานกันทำ แต่ละคนทำงานเรารู้สึกว่ามันสนุก มันสนุกกัน อย่างนี้ไม่ได้มันมันนัก บางที่ไม่ตรงกับเนื้อร้องบ้าง แนวเพลงมันไป เนื้อร้องมันเบาไป มันมันไม่เท่ากัน...”

ภูมิวิวัฒน์ สะท้อนภารกิจของเขา และเล่าถึงการทำงานว่า แม้สมาชิกวงจะมี ๕ คน แต่การทำงานหลักจะเป็นเพียง ๓ คน คือมือกีตาร์ทั้งสองและนักร้องนำ สำหรับมือกลองและเบสนั้นจะมาร่วมในช่วงซ้อมและเข้าห้องอัด

“ผมจะทำงานกันแค่สามคน มีมือกีตาร์ ผม กับนักร้อง อีกสองคนเขารอเล่น พอเพลงมีโครงแล้วก็นัดกันซ้อม คุยกันเป็นแบบนั้นดินรื้อไปว่า ฟังไปแล้วตรงนี้ชอบเอา บอกให้เก็บไว้นะ จำไว้นะ แล้วก็จำไว้ แล้วพอมันได้โครงมาจริง ๆ แล้วก็กลับวนมาซ้อมที่เราเรียนเรียงไว้...”

การทำเพลงเป็นภารกิจที่หนักหนาสำหรับสมาชิกทุกคนในวง ดังที่ ภูมิวิวัฒน์ สะท้อนว่า

“มีอยู่เพลงนึงครับ ใช้เวลาต่อเนื่องกันสามวัน แทบจะไม่ได้นอนกันเลย มีวันนึงนอนร้องชีวิตผมเข้าอีกวันหนึ่งไปอัด เพราะเราอดคิ้วนอนอัดไว้แล้ว คิ้วนั้นเท่ากับบนชีวิตผม มีบางวันผมอัดร้องคิ้วก็มี ทรมาณที่รู้ดีในโลก ผมต้องขับรถไป คนอื่นยังได้นอน นอนอัดอยู่ครู่ทรปรภาการ ไกลมากแล้วก็เหนื่อยมาก ช่วงนั้นตอนกลางคืนเราก็ต้องกลับมาทำเพลง ตอนเช้าเราก็ต้องไปอัดไว้อิน แทบบ้า...”

ภูมิวิวัฒน์ บอกว่า การรวิววงทำอัลบั้มร่วมกันนั้น เป็นการฝึกการทำงานร่วมกันอย่างดีที่สุด ต้องยอมและรับฟังความเห็นที่ต่างของเพื่อน บางครั้งเพื่อนส่วนวงก็ต้องยอมเสียสละ ซึ่งบรรยากาศเช่นนี้ จะไม่เกิดขึ้นหากไม่ร่วมหัวจมท้ายมาทำอัลบั้มร่วมกัน

“เราได้ฝึกระเบียบตัวเอง รันทกกับเพื่อนในวงมากขึ้น เวลาทำงานจริง ๆ ถึงแม้บางครั้ง มันจะมีทะเลาะกันบ้าง มันเป็นผลมาจากงานนี้แหละครับ เพราะการทำงาน เพราะการคุย เพราะการทำงานดนตรีมันคือการคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น บางทีการดบผิวเล่น การเจอกัน กินกัน เที่ยวกันนี้ มันเป็นเรื่องกับการทำงาน ที่ต้องจริงจัง วงเราใช้คิดมากเลยที่ทุกคนมีข้อคิดเรื่อง เดียวกันหมดคือ อยากกินงานออกมาดี...”

มีเพียงแต่การทุ่มเทแรงกายแรงใจเท่านั้น เพราะต้องการให้ผลงานออกมาดีที่สุด เงินทุนที่ังได้รับการสนับสนุนมาจากโครงการไม่เพียงพอต่อการทำงาน พวกเขาจึงต้องควักกระเป๋าเพิ่มเติม

“หมดค่าอัดไปสี่หมื่น ทำแผ่นหมื่นห้า ค่ามิคซิ่งหมื่นสอง เข้าเนื้อเพื่อนกันทุกคน...”

อยากได้แต่ความรัก แต่ไม่เคยให้ใคร เป็นคนอย่างนี้เขาเรียกว่าใจพิการหรือเปล่า ไม่เคยจะ ให้ใคร ก็เลยไม่รู้ความรักเป็นเช่นไร คำถามในใจฉัน เธอรู้สึกบ้างไหม ว่าคนเรานั้นต้องมีอะไร พิการสักอย่าง บางคนก็ร่างกาย บางคนซ้าร้ายข้างในหัวใจพิการ

ท่อนสุดท้ายของเนื้อเพลง “ใจพิการ” เพลงหนึ่งในอัลบั้มที่ The Morning Glory เลือกใช้เป็น เพลงในการประกวด “Triple Music II” ณ นครินทร์เธียร์เตอร์ ถ.ศรีนครินทร์ หัวหมาก บางกระปิ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

และเพลงนี้เองได้รับรางวัล “HEART” หนึ่งในรางวัลสำคัญของการประกวด ซึ่งจะมอบให้กับวงดนตรีที่มาร่วมโครงการและเปิดหัวใจพร้อมที่จะเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นสุขภาวะทาง ปัญญา การเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น และพร้อมที่จะเดินทางไปร่วมกันกับโครงการ ศรัทธาและ เชื่อมั่นที่จะใช้ดนตรีเพื่อให้เกิดความสุขขึ้นในสังคม ภูมิวิวัฒน์ พูดถึงเพลง “ใจพิการ” ว่า

“พอพวกผมเห็นเนื้อร้องของจ้ง พวกผมก็อำมาแล้ว โอ๊ย หนท... พี่คนนั้นอยู่ที่ห้อง อัดและช่วยมิคซิ่งเอง พอฟังแล้วเขาก็บอกว่า เฮ้ยใครเขียนวะนี้ แล้วอยู่ดี ๆ เขาก็ร้องให้ คนเขียน เนื้อคิดไปได้ไงวะ เราฟังแล้วเราแบบเออเราไม่เคยคิดก็เรื่องนี้เลยนะ เราไม่ ทุกคนไม่ มีเรื่อง ที่แบบไม่ได้มีใครเพอร์เฟกต์ทุกคน แต่เอาเถอะเอาคำ ๆ นี้มาพูด ฟังแล้วก็นิใจดี ซบมาก แล้วตอนอัดเพลงนี้ใครด้นน้อยเลย มันยาก ยากเพราะเนื้อร้องมันดีมากครับ ทำนองจะด้อยกว่าก็ไม่ได้ เป็น เพลงที่นานที่รู้ดีในอัลบั้ม และเป็นเพลงที่ดีที่รู้ดีในอัลบั้ม...”

และได้เล่าความรู้สึกขณะที่เล่นเพลงนี้บนเวทีต่อหน้าคณะกรรมการและเพื่อนนักดนตรีวงอื่นว่า

“ตอนนั้นกดดันครับ เพราะผมไม่เคยเล่นเพลงใจพิการนี้ใครฟังเลย ไม่เคยเล่น เพลงที่ ผมรู้สึกว่าดีที่รู้ดีร้านรับวงผม ไม่เคยเล่นนี้ใครฟังเลย ทุกคนกินที่มงานก็รู้สึกเมื่อนั้น...”

ผมก็คิดอย่างนี้มาเสมอตั้งแต่เข้าร่วมโครงการว่าโครงการนี้เป็นโครงการที่ดีที่สุดที่ผมเห็นมาเลย ผมเชื่ออย่างนั้นจริง ๆ ไม่มีใครหรอกครับ โครงการไหนแบบยอมลงทุนได้ขนาดนี้ กับใครก็ไม่รู้ คนก็ไม่เคยเห็นหน้า ให้เงินห้าหมื่นมาลงทุน

ภูมิวิวัฒน์ กล่าวถึงความรู้สึกของตนเองต่อโครงการ ที่เขาและเพื่อน ๆ ในวงมีโอกาสเข้าร่วม และได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า

“ลองคิดดูสิ ไม่ได้บอกผมอันรอกนะ แต่หมายถึงว่าผมคิดว่าบางคนถ้ารู้มานะ ทำงานในคอมพิวเตอร์ใน ๖-๗ เดือนนะ แต่ก็ได้เงินล้านนั้น...

...กับสิ่งที่เราได้มามันรู้สึกยอดเยี่ยมมาก มีเพลงของตัวเอง ได้เพื่อน ได้การทำงาน ได้ความรู้ ได้ทุกอย่าง ทุกวันนี้ผมก็คิดทรมานใจ แบบว่าทำเพลงมาได้แล้ว พอมีชีวิตของตัวเองแล้วไปแจก ก่อนที่จะแจกนี้เพื่อน ๆ ในเออผมร้องเพลงวงผมได้...

...มันเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี โครงการนี้ทำให้ผมมีจุดเริ่มต้นที่ดี แล้วผมก็ไม่คิดจะหยุดอยู่แค่นี้ จบโครงการนี้แล้วผมทำเพลง ทุกวันนี้ผมก็ทำเพลงต่อ ไม่ได้หยุดทำ จึงก็เหมือนกันไม่ได้หยุดเขียน เราคงต้องทำต่อไป...

เกี่ยวกับเพลงเพื่อสุขภาวะทางปัญญา ภูมิวิวัฒน์ บอกว่ามันคือการใช้เพลงในการสร้างสรรค์โลก สร้างสรรค์สังคม เขาเชื่ออย่างยิ่งว่าเพลงสามารถทำสิ่งนั้นได้

“ผมเชื่ออย่างทุก ๆ คนเชื่อว่าดนตรีเปลี่ยนแปลงได้หลายอย่าง อย่างหนึ่งก็คือดนตรีเปลี่ยนชีวิตผม ดนตรีเปลี่ยนชีวิตผมแน่นอน ใครถามผมก็จะบอกว่าดนตรีเปลี่ยนชีวิตผม ถ้าผมไม่ได้เรียนดนตรีผมจะไม่ได้เจอสิ่งเหล่านี้เลย จะไม่ทำนี้พอแม้จะมีใจได้แบบนี้เลย นี้แหละครับดนตรีทำได้...”

และได้พูดถึงความเปลี่ยนแปลงของตัวเองว่า

“ผมเปลี่ยนไปเยอะเลยครับ อดทนการณ์ผมเปลี่ยนไปเลยครับ ผมกลายเป็นคนแบบ เล่นแล้วไม่จำเป็นต้องแหวแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีคนอื่นฟังยาก ไม่จำเป็นต้องรับเขาแล้ว กลายเป็นว่าเราเองที่เราทำสิ่งที่เราทำอยู่ เราไม่ต้องมีคนอื่นเข้าใจ ไม่ใช้ให้คนอื่นมาเข้าใจเรา...”

และจากนี้ต่อไป ภูมิวิวัฒน์ บอกว่าเขาจะเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนเพื่อนำเพลงมารับใช้สังคม นำมาสร้างสรรค์สังคม

“คือผมคิดอย่างนี้ คือผมคิดว่าวงการเพลงไทยทุกวันนี้มันแคบ อยากจะลองเปลี่ยนดูนะ ถ้ามันไม่เริ่มต้นมาจากเราแล้วใครจะเริ่มมันล่ะครับ ผมคิดอย่างนี้จริง ๆ อยากเห็นมันดีขึ้นกว่านี้เยอะ อยากเห็นแบบทุกคนมีอิสระในการทำงาน ฝรั่งบางวงเขียนเพลงไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่นเลยนะ เวลาเรื่องตัวเอง เขามีอิสระในการทำเพลงมาก แต่ของเราทำไมต้องเรื่องรัก ออกัน บ้าบออย่างนี้ มันไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนี้หรอกไปไม่จำเป็นต้องอินทรนตามเกาหลี ไม่จำเป็นต้องแบบเกาะตามกระแส ถ้าเรามุ่งจุดยืน มีอุดมการณ์ สังคมก็จะดีขึ้นเยอะ...”